

Reisverslag 2010 Nigeria

Door een ongeluk bij Watergraafsmeer en daarna een lange wachttijd voor het inklaren van onze spullen komen we maar net op tijd bij de gate.

Het vliegtuig is klaar voor vertrek maar enkele mensen zijn niet aanwezig waardoor we ruim een half uur vertraging hebben.

De vlucht verloopt rustig totdat wij boven Lagos vliegen en de daling al is ingezet. Enkele seconden later zouden we landen op de luchthaven van Lagos. Plotseling trekt de piloot het vliegtuig met kracht omhoog. Wij kijken naar buiten en zien een enorme zwarte donderwolk met felle lichtflitsen. Door de intercom horen wij dat het niet veilig is om in Lagos te landen vanwege noodweer. Het is muisstil onder de passagiers, iedereen is gespannen, ook de bemanning is nerveus. We maken een paar duikelingen en cirkelen rond. Omdat we niet genoeg kerosine hebben moeten we een noodlanding maken in Benin, een buurland van Nigeria. Daar is een smalle korte landingsbaan en wij zitten in een groot vliegtuig. Vlak voor de landing zien we vele dorpen onder water staan, soms reikt het water tot de dakgoot. Op verschillende plekken herinneren alleen de ruïnes van de bomen eraan dat daar geen meer of rivier is maar dat daar voorheen een bewoonde wereld was. Het is zo in het halfduister een triest gezicht. De klap komt hard aan maar we landen keurig op tijd vlak voor de golven van de oceaan.

Daar wordt druk getelefoneerd met de verkeerstoren en de organisatie van het luchthaventje. Wij moeten blijven zitten maar mogen wel bellen naar het thuisfront om mee te delen dat we duidelijk verlaat op de luchthaven van Lagos zullen aankomen.

Bijna vier uur later landen we op de luchthaven van Lagos onder luid applaus van de passagiers.

Chris van Charilove en Bonny Okoye, onze solarman, wachten ons geduldig op. Zij zijn blij ons te zien, en danken God voor onze veilige aankomst. Dan pas realiseren wij ons dat zij ook ongerust waren over ons avontuur.

Die nacht slapen we in een oud maar zeer beveiligd hotel. De volgende ochtend na het ontbijt voegen Bonny en zijn compagnon zich bij ons en we bespreken uitgebreid de mogelijkheden van een waterproject voor Nigeria, zoals wij er drie hebben in Mauritanië.

Het zou toch prachtig zijn als 'onze' ploeg uit Mauritanië naar Nigeria kan komen om daar een groot waterproject te realiseren. Bonny en zijn compagnon moeten een reële offerte maken in opdracht van de overheid. Om elf uur schudden we handen en spreken af contact te houden over de plannen en wij stappen in de auto naar Benin City, niet te verwarren met het land Benin waar we gisteren waren. Benin City is een grote enigszins verzopen stad, ruim zes uur rijden vanuit Lagos.

Onderweg valt ons op dat iedereen maar rijdt waar een opening is. Links of rechts inhalen lijkt niet uit te maken. Ook hier veel ongelukken met vrachtwagens op de weg. De weg is ruim genoeg maar hier en daar zitten flinke gaten die, als je niet goed oplet, enorme gevolgen kunnen hebben. Opvallend is dat op een bepaald traject om de nog geen tien kilometer een militaire zwaar bewapende controlepost is. Iedereen moet stoppen en een groep gewapende mannen kijkt met strenge blik de auto in. Ik zie de verbaasde blik in de ogen van de mannen als zij mijn blanke gezicht gewaar worden.

Bij navraag blijkt dat dit traject veelvuldig wordt geplaagd door rebellen en dieven. Door deze scherpe controle hoopt men het meer in de hand te houden. Dit blijkt dus ook de reden te zijn waarom ik achterin gepropt werd. Ik mag niet opvallen.

De tocht is vermoeiend maar boeiend. Ook Benin City staat voor een deel behoorlijk in het water. Het water komt bij de gewone auto's regelmatig tot aan de deuren.

Ons logeeraadres hier is een enorm gastvrij artsenechtpaar, dat een kamer voor ons in orde heeft gemaakt en ons ons thuis laat voelen. Zij beiden geven support aan Charilove, een school voor kinderen met een handicap. Groepjes kinderen (dove, blinde en kinderen met een

verstandelijke beperking) zitten onder afdakjes in kleine klassen met een groot schoolbord en een boek en schrift en een enthousiaste leerkracht. We hebben het terrein goed bekeken, een bestuursvergadering bijgewoond, en met de leerkrachten gesproken over hun kennis en over hun beperkingen.

Benin City is geen veilige stad. Er is een schrijnend verschil tussen rijk en arm. De grote dure huizen steken schril af bij de compleet kapotte straten met grote kuilen die voortdurend onder water staan. Wij worden geen moment alleen op straat gelaten. Dit uit angst voor kidnapping. De laatste maanden zijn er meer dan 17 mensen gekidnapt, er wordt flink losgeld voor gevraagd. De sfeer van angst is voelbaar.

Wij hebben na drie dagen de stad verlaten en zijn nu in Abuja, een wereld van verschil. Het is hier schoon, rustig en vertrouwd, een bijna westerse stad waar hard gewerkt wordt.

Natuurlijk ook de traditionele markten en de eenvoudige behuizing aan de rand. Maar veel minder politiecontrole en militairen op straat en een zo op het oog gemoedelijker omgang met elkaar.

Vandaag komen de studenten uit verschillende Afrikaanse landen aan en morgen start de training.

Yvette en Leontia (uit Rwanda) hebben zich al goed voorbereid.